

De gewetenschapper

Filip Canfyn

Auteursinformatie

Filip Canfyn (°1959), ingenieur-architect, heeft gewerkt als architect, aannemer, projectontwikkelaar, ambtenaar en haalbaarheidsconsultant. Hij is nu actief als interimmanager bij lokale overheden, waar hij zich vooral bezig houdt met gebiedsontwikkeling, huisvesting, ruimtelijke ordening, ..., onderwerpen, waarover hij ook regelmatig publiceert.

The conscientist

Filip Canfyn

About the author

Filip Canfyn (°1959), engineer-architect, worked as designer, contractor, real estate developer, civil servant and feasibility expert. Currently he's active as interim manager for local governments and mainly deals with spatial development and housing, topics he publishes regularly about.

Contactgegevens/Corresponding author

filip.canfyn@telenet.be

De term ‘gewetenschapper’ duikt bijna 50 jaar geleden op als epitheton ornans voor kernenergiedeskundigen met twijfels over de goede afloop van het onderwerp van hun deskundigheid. Ook Noam Chomsky, de meer dan 90-jarige maar nog steeds rebels-relevante taalkundige, krijgt, van vriend én vijand, deze wat mij betreft flatterende bijnaam.

Wat is een gewetenschapper? Ik probeer een definitie bijeen te harken.

Een gewetenschapper bekent zichzelf expliciet als een subjectieve wetenschapper omdat volgens hem objectieve wetenschap niet bestaat, zichzelf voorliegt objectief te zijn of de facto als dekmantel dient voor een andere onwetenschappelijke agenda.

Een gewetenschapper onderzoekt niet (alleen) wat is, wat was, wat zal zijn maar (vooral) wat beter kan, wat beter moet, wat buiten de conventionele lijntjes kleurt, wat buiten het algemeen aanvaard of het ideologisch dominant denkkader valt.

Een gewetenschapper kan wel eens gefrustreerd raken als zijn kunde weinig wortel schiet, en dan roept hij stilltjes, met dank aan Louis Van Gaal: “Ben ik nou zo slim of ben jij nou zo dom?”

Een gewetenschapper is een gemotiveerde luis in de pels van de gestelde lichamen, een onderbouwde hond in het kegelspel van de goede orde.

Het mag intussen duidelijk zijn dat ik Pascal De Decker als een gewetenschapper beschouw en vooral hoog acht. Bovenop zijn academische taken en publicaties roert hij intelligent zijn mond rond ruimte en huisvesting, om maar die te noemen, als levensbelangrijke materie van en voor mensen. Als gewetenschapper stelt hij zich niet schreeuwerig of activistisch op maar empathisch en dus kwetsbaar. Hij overschrijdt met tact en tactiek de Rubicon tussen enerzijds de heersende maar vermeende objectiviteit in naam van conformisme en wiens-brood-men-eet-isme en anderzijds een eigen maar gefundeerde opinie op basis van reflectie en vorsing. En ja, hij loopt bewust het risico om ingezet te worden als argumentatiemateriaal in een discussie of een discours pro of contra dit of dat zonder controle te hebben over andermans interpretatie van zijn eigen bijdrage tot het debat. Hij weet en beseft dat dit de prijs is om de kennis en vooral zijn invloed te verruimen.

Hoe kan ik wat hierboven staat bewijzen, (ge)wetenschappelijk aantonen? Vanuit de empirie. Pascal en ik hadden vele jaren geleden een eerste gesprek, over stedelijkheid, vastgoed en samenleving, hij toen docent aan Sint-Lucas en onderzoeker bij Steunpunt Wonen, ik toen directeur projectontwikkeling bij Vooruitzicht en zoeker van zingeving. Ik werd als Saulus, de farizeeër, van mijn paard geslagen om in eer en geweten Paulus, de apostel, te worden. Ik werd verstandig medestander van de gewetenschappelijking van ruimte, huisvesting en maatschappij. En onze wegen bleven elkaar kruisen: de Vlaamse Woonraad, ‘Stadslucht maakt vrij’, ‘Woonnood in Vlaanderen’, ‘Ruimte & Maatschappij’, ... Ik liet hem aan het woord in mijn eerste boek, ‘Wonen voor 200.000 € all-in’, hij keek kritisch naar elk woord van mijn laatste boek, ‘Woon(on)betaalbaarheid’.

Ik ben wat ik werd dankzij de gewetenschapper Pascal De Decker.

Om deze al maar meer hagiografisch wordende laudatio enigszins waardig af te ronden nog dit: Pascal De Decker verdient reeds een standbeeld als onvermoeibare en vooral overtuigende voorvechter van de afschaffing van de woonbonus, die selectieve en contraproductieve aanjager van de woningprijzen, die stille en steelse doodgraver van de woonbetaalbaarheid. Zijn niet aflatende strijd tegen wil en dank werd het ultieme bewijs van zijn statuut als gewetenschapper. Quod erat demonstrandum.